

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . . . 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . . . . 10 »

El Tribunal Suprem declara vàlida la elecció de Sabadell

L'informe que'l Tribunal Suprem ha emés sobre l'acta del nostre digne Diputat senyor Salas Antón, enviat ja al Congrés, diu aixís:

"Informe sobre el acta del distrito de Sabadell, provincia de Barcelona, emitido por el Tribunal Supremo, constituido en la forma especial que determina el art. 53 de la ley Electoral, proponiendo se declare la validez de la eleccion y la aptitud y capacidad del candidato proclamado D. Juan Salas Antón.

Al Congreso de los Diputados.— El Tribunal Supremo, constituido en la forma preceptuada por el art. 53 de la ley de 8 de Agosto de 1907 para el examen y depuracion de la eleccion de un Diputado a Cortes por el distrito de Sabadell (Barcelona), ha acordado emitir el siguiente dictamen:

En el escrutinio general se computaron 3,569 votos a D. Juan Salas Antón y 3,473 a D. Silvestre Romeu Voltá, siendo proclamado Diputado el primero.

El representante del candidato derrotado protestó en dicho acto la votación de la sección única del distrito único de Santa Perpetua de Moguda, alegando que, al llegar al Colegio los electores, el Secretario del Ayuntamiento les hacia cambiar las candidaturas del Sr. Romeu por otras que les entregaba dobladas, y en las cuales, sobre el nombre impreso de este candidato, estaba manuscrito el del Sr. Salas Antón, cuyo hecho, implicando unos 200 votos de diferencia, hace variar la eleccion. Tal relato fué calificado de calumnioso por el candidato triunfante, Sr. Salas Antón replicando a la protesta, añadiendo que si se usaron candidaturas con su nombre manuscrito fué para evitar represalias.

Ante este Tribunal ha comparecido D. Silvestre Romeu, insistiendo en la protesta referida, que da por reproducida, y acompañando, en apoyo de la misma, cinco documentos comprensivos de declaraciones de varios electores de Santa Perpetua de Moguda, cuyas cifras están legitimadas, y, entre aquellos, de los Presidentes de la Junta municipal del Censo y de la Mesa; un acta notarial de referencia, a la que se unieron dos papeletas, que se dice idénticas a las que se afirma que emplearon para sustituir las que los electores querían depositar a favor del Sr. Romeu, y certificados de la designación de Adjuntos y Suplentes, de la constitución de la Mesa y de la lista de electores que votaron en la repetida sección.

Reducida la protesta y la prueba aportada a la votación en el colegio de Santa Perpetua de Moguda, donde se mantiene que fué suplantada por el fraude referido la voluntad de unos 150 electores del Sr. Romeu, y siendo tan sólo de 96 votos la diferencia entre los sufragios computados a los candidatos, es evidente que, de estimar probada la suplantación y nula la votación en la sección aludida, se varía radicalmente el resultado de la eleccion del distrito de Sabadell.

Prescindiendo de que los documentos aportados no tienen más adveración que la formal de la legi-

timidad de las firmas que lo suscriben, faltando la necesaria autenticidad a las declaraciones que contienen, no se logra mediante aquellos formar la convicción de que el fraude se cometiera. Reconoció el Sr. Salas Antón que se usaron candidaturas con su nombre manuscrito; pero no consta que asintiera a que se manuscribera sobre el de su contrincante en las papeletas en que estaba impreso el nombre de éste, sino que calificó de calumnioso el relato de la suplantación, con lo cual el valor, meramente indiciario de aquel reconocimiento, se enerva hasta perder toda eficacia.

Aun debilita más la prueba aportada la consideración de que es precisa una confianza más que ingenua en la mayor parte de los electores del colegio para no advertir la fraudulenta superchería, siendo poco verosímil la falta de sagacidad en los contrarios para no descubrirla hasta después de la eleccion, habiéndola luego tenido para conocer el procedimiento a sus autores y contar el número de incautos.

Y como en materia de abusos es criterio de prudencia, que no puede abandonarse, el no estimar de aquellos, sino los probados mediante una autentificación irrecusable o en virtud de elementos de lógica evidencia, y de ambas carece la prueba aportada.

Este Tribunal, siendo Ponente el Magistrado don Federico Enjuto, estima procedente declarar vàlida la eleccion por el distrito de Sabadell de D. Juan Salas Antón, contra cuya aptitud y capacidad no se ha formulado reclamación alguna.

Madrid 8 de Mayo de 1916.—José Ciudad.—Andrés Tornos.—Victor Covián.—Federico Enjuto.—Luis G. Valdés.—L. Obaya Pedregal.—Ricardo J. Ortiz."

IDEOLOGÍES

ESCLAVITUT ETERNA

Abans de la Revolució francesa, el poder sintetitzava dugues classes d'esclavitud: la del cos i la de l'ànima. El clergue i el senyor compartien la explotació de les dugues parts en que'ls espiritualistes han dividit a l'home. Però després va neixer una classe, la burgesa, que's va proposar—fem-li justícia—lliberar al món; més aquests propòsits se veuen sempre frustrats quan per a assolir-los recorrem a la llei, perquè al moment sorgeix el privilegi, i amb el privilegi la injustícia, i amb la injustícia la força, i amb la força la explotació d'una classe per l'altre. L'Estat, representant de l'antic senyor, continua essent l'amo del nostre cos, i la Iglesia, representant de l'antic clergue, és com aleshores, o pretén ésser com aleshores, mestressa dels nostres pensaments. Més ambdós son enemics, en parts iguals o en parts molt poc diferents, de les llibertats del poble, millor dit, de la emancipació de l'assalariat, successor del servo, i de la vida lliure, forta, passional, alegre de l'individu, sense cap distinció o amb la sola distinció física i mental, que estableix la naturalesa, i que de cap manera pot ésser causa de categories en la societat ni de drets en la vida.

LUDOVIC PETRUS.

En prò d'una amnistia

Temps enrera nosaltres varem intentar fer una campanya a favor dels innumerables homes castigats per la justícia per suposats delictes polítics o socials. Aquella campanya no va portar-se a efecte, demostrant-nos que la premsa republicana i lliberal no li importaven poc ni gaire els que sofríen en les ergástules o en els exils. Ara, amb motiu de la obertura de les Corts, se torna a parlar de que sigui concedida una amnistia ben amplia per tots aquests caiguts en la eterna batalla. L'ha començada en «La Campana de Gracia» l'il·lustre escriptor En Gabriel Alomar. Nosaltres ens adherim fervorosos en la campanya, tot transcrivint uns paragrafs escrits per aquell publicista.

«I així va consumant-se aqueixa dolorosa paradoxa, per la qual els patriotes son condemnats precisament com a atentadors contra la patria, mentres, en el cor dels millors, el patriotisme suprem se representa desesperadament en un fort improperi contra la patria actual per a suscitar amb més vigor la futura. Ah! Per aqueixa selecció inversa, qui reserva els honors i les dàdives als aduldors de les presents flaqueses, als adormidors de la patria somnolenta, i tanca a la presó als cridaires nobilíssims que voldríem desvetllar-la, hem arribat a la ficció d'aquest mateix poder legislatiu, al qual demanem avui eixa obra de reparació ineludible. La propia Espanya actual, apenes batejada encara en el torrent revolucionari, apenes emancipada de la vella tradició, deu a unes pléiades d'«amnistiats» i de màrtirs la seva primerenca i precaria aclimatació a la llibertat. Si és «patria», es dir, si és nació conscient d'una vida i d'un poder genuí, ho deu excludivament als qui destruïren el vell dogma pseudo-polític de l'antigua Espanya despòtica, mentres els ortodoxes de la legalitat oficial d'aleshores cridaven: «Muera la Nación!» i prenien partit per tirá contra la patria. La patria! Concepte revolucionari, tan proterve un dia per a les multituds del despotisme, com ho será demà per als idealistes de les noves fórmules internacionals.

«Amnistia» significa «oblid».— Oblid ¿per a qui? ¿En favor de qui?— Mireu; les parets del Congrés, el qual demanem avui la nova amnistia, el nou oblid de culpes fictícies, están plenes de «commemoracions» expiatories, amb els noms de les víctimes d'ahir, que no arribaren a lograr l'amnistia del perdó i foren condemnades a l'oblid en la mort per la tortura i el suplici. Aquesta terra, on una reacció indigna va voler fer caure en l'oblid «los tres llamados años» i borrar-los del temps com si mai hagessin existit, va gravar després en els murs del Palau del Poble aquells noms memorables, com a demanant oblid i perdó per a si mateixa.— Si; amnistia, oblid, és lo que clamen en l'història

les autocràcies vençudes i deshonrades, després de mil esforços impotents per a desmentir o atenuar les velles malifetes. ¿I no creieu que els mateixos poders actuals, culpables de lleis opressores i de persecucions massa vives encara en el record, imploraran un dia l'oblit i l'amnistia per a un passat que no goserán confesar?

En nom d'aqueixa futura amnistia més pietosa que justa, solícitem avui la nostra, molt més justa que pietosa. Penseu que una amnistia oficial concedida a temps, sense regatejos ni dissimuls, en favor de les víctimes d'una civilització encara imperfecta, pot guanyar-se també, entre el poble, una amnistia recíproca: l'oblit que concedeixi el poble a les injustícies dels seus governants».

EL INCENSARIO

Ciertamente, existe el vicio de la adulación, de efectos perniciosos, acentuándose más o menos gravemente sus malos resultados según la posición, el carácter y el ambiente que rodea a cada uno.

La adulación puede hacer de un sujeto que de él pudiera esperarse algo de provecho, un individuo pedante, orgulloso, tonto y detestable.

La adulación dirigida a ciertas personas, redundará casi siempre en perjuicio de otras y de sí mismas. El que recibe buenamente la adulación o es tonto o vanidoso.

El que adula es un pillastre o un pobre sujeto.

La alabanza exagerada es ridícula y más hace un mal que un bien.

De la adulación a la idolatría no hay más que un paso.

Los hombres sensatos y que ostentan ideas de humanidad y de progreso, ni deben admitir la adulación ni hacer uso de ella.

La adulación debe considerarse como moneda falsa.

Decir las cosas por su nombre, tal y como son, sin abultarlas.

Cada cual tiene sus malas y buenas cualidades. Somos seres humanos.

Hay que dejar el incensario de la adulación para los necios.

EMILIO TARRIDA.

L'acta de Girona

Com a conseqüència de la política arbitrària d'uns governans abjectes, sufrim les calamitats més lamentables i els desordres més inconcebibles.

En les últimes eleccions s'ha demostrat clarament la despreocupació governativa, empleant les mides més coercitives, en perjudici de l'escarnit sufragi universal.

Després de cometre tota classe d'atropells contra la opinió del cos electoral, acabades les eleccions consumen els actes arbitraris iniciats com per exemple amb la aprovació de la anulació de l'acta de Girona, proposada pel Tribunal Suprem.

Com no condoldre'ns de la anulació de dita acta, si s'infereix una ofensa a la voluntat dels electors de Girona? I també s'intenta privar al Partit Federal d'una representació en el Congrés, que en justícia li correspon.

I tot per les intrigues i calumnies d'aquests disfressats carlistes que's titulen regionalistes, que son doblement hipòcrites, ja que no tenen la franquesa d'aquells antics fanàtics que declaraven fervents lo que'ls dictava la seva consciència.

Les protestes presentades per el senyor Massó, candidat regionalista derrotat, están faltades de la vritat i validés que es requereix en aquests cassos, i, no obstant aixó, el Tribunal Suprem dictamina d'un modo arbitrari l'anulació de l'acta, contradint aixís la serietat i la competència de que disfruta en la opinió pública, com a únic organisme formal existent a Espanya.

Ja en la discussió d'altres actes alguns

oradors han remarcat en el Congrés l'incompetència en aquests assumptes del mentat Tribunal, i la necessitat de que el Congrés sigui l'únic lloc on puguin discutir-se, aclarar-se i aprovar-se les protestes referents a les actes.

En una de les sessions de la setmana passada, l'Alcalá Zámora feu una frase reveladora de la opinió que té formada dit diputat del Tribunal Suprem, en lo que es refereix en aquests assumptes, dient que la disciplina al Papat no el privava de combatir al Califat de Córdoba.

I nosaltres que mirem en una altre vidre les polítiques madrilenyes, afirmem que igualment i amb les mateixes raons s'ha de combatir a Romanones i al Tribunal Suprem, ja que l'un proposa injustament i l'altre fa seves aquelles paraules de Canalejas que al referir-se an aquests informes manifestava: «A on diu proposta, jo llegeixo sentència».

Un lleuger raig de llum sembla veure's en la frase pronunciada el dijous de l'altre setmana per en Romanones al dir que se sentia disposat a variar de procediment en la resolució, per el Congrés, d'actes anulades, si de l'examen d'aquestes veu lligat el moment per a tal variació. En aquest cas s'hauria de variar. No obstant, desconfiem de l'astut Compte.

Notes i comentaris

De la Casa Gran

Sabem per conducte autoritzat que acabada la sessió celebrada el dia 18 del corrent pel nostre Ajuntament, el senyor Alcalde reuní a tots els senyors regidors assistents a la mateixa, per a entrar-los d'un assumpte molt greu, relacionat entre un senyor Regidor i un Oficial d'un dels negociats d'aquella casa i en perjudici d'un pobre vellet supervivent de la guerra d'Àfrica.

Avui no podem dir altra cosa donada la grevetat del fet. Però sí que ens complavem en comunicar als nostres llegidors que'ls nostres Consellers municipals deixant per un moment la seva filiació política i alguns fins sacrificant les seves amistats personals, prengueren l'acord unánim de castigar dit fet com se mereix, deixant cessant a dit Oficial del càrrec que indignament desempenya.

Nosaltres que aplaudim tots els actes que tendeixen a vetllar pel prestigi moral dels càrrecs públics, celebrem aquest acord de l'Ajuntament, i prometem an els nostres llegidors posar-los al corrent del fet de referencia.

Un altre traïdor

Ens enterem que en Salvatella ha complimentat als reis.

No val la pena d'ampliar comentaris per a parlar d'un renegat, únicament aprofitem la ocasió per a felicitar als republicans de Figueras, per haver lo tirat al cove en les darreres eleccions.

Els federals de Catalunya

Les corrents d'unió iniciades fa poc temps entre les diferents fraccions republicanes que sembla son retretes de la lluita activa, s'han intensificat fins al punt de que amb satisfacció pot anunciar-se que breument será un fet la unió de tots els federals de Barcelona.

En la dita unió entrarán també alguns elements que han figurat en el disolt partit nacionalista i que sembla no senten una inclinació molt afectuosa pels que pensen actuar com a directores dels que, en lo successiu, usin la susdita etiqueta política.

Corresponent al requeriment del Comité Republicà Federalista, han entrat en amistoses negociacions per a pactar la unió: el Casal Republicà Federal del districte quint i el Centre Republicà Democràtic Federalista del Poble Nou. S'han adherit igualment molts federals de la Barceloneta i Horta.

Cada una de les entitats nomenades celebrarà una

assemblea el dia 4 del proper Juny, donant-se per segur que en aquestes reunions quedarán sancionades favorablement les gestions portades a terme pels respectius Comitès.

Així mateix es dona com a segura la celebració dintre de poc a Barcelona, d'una assemblea regional federalista que afirmarà d'un modo terminant la unió de tots els federals de Catalunya i la seva perfecta intel·ligència sobre els medis per a desenrotllar la seva acció política.

Retall

Copiem del nostre confrare "Acción Republicana" de Terrassa:

"Fiesta simpática. — El domingo pasado, tuvo lugar en Sabadell un banquete de simpatía a Francia, en el que asistieron más de 250 comensales, entre ellos los representantes de las naciones aliadas y significadas personalidades catalanas.

Ofrecemos el ejemplo a los muchísimos admiradores que en Tarrasa cuenta la causa de los aliados, que es hora ya que en nuestra ciudad se levanten voces de amor y admiración para estas naciones que luchan abnegadamente en los campos de batalla, en defensa de la civilización moderna."

La manca de queviures en Alemanya

La fé que Alemanya te en la seva organització és infalible i el seu Govern sembla que s'ha aprofitat d'ella. En els últims temps algunes administracions creuen haver fet gran cosa quan han dictat un nou reglament administratiu i és aixís que l'autoritat central ha permés que'ls agents de les fàbriques de conserves s'aprofitessin de les tendes, no havent fet rés fins que ja casi no quedava carn per a la població de l'imperi.

L'explotació del públic alemany ha assolit tals proporcions, que'l ministre de l'Interior s'ha vist obligat a publicar una circular dient que la policia te ordres de protegir als consumidors contra les pretensions usureres dels venedors i d'impedir que les mercaderies sien venudes a més del preu máxim.

A voltes el Govern alemany assegura al poble que el país té queviures suficients i que'ls aliats han fracassat en la guerra económica, però altres voltes tracta de calmar les recriminacions alemanyes i pretén demostrar a les nacions neutrals que Alemanya mort de fam per causa d'Anglaterra. En un dels dos cassos ha de mancar, forçosament, a la veritat.

La veritat és simplement que'ls governants alemanys no havien calculat les conseqüències de la guerra quan la varen desencadenar. Aquesta manca d'imprevisió és solament culpa d'Alemanya.

Les disbauxes del Marroc

Llegim en "La Correspondencia" i ens assustem:

"Espanya no pot tolerar per més temps que sigui malgastat en Africa el diner del contribuient, i per impedir-ho deu emplear els arguments que siguin necessaris. Primer la força de la raó; després, si no n'hi hagués prou, la raó de la força."

Carai! Si aixó ho haguéssim dit nosaltres, ja seriem fusellats.

Proposició acertada

Eu la penúltima sessió de la Diputació provincial, nostre correligionari senyor Sala Busquets, proposà que s'augmentés un 10 per 100 el sou del personal, com demaná en l'anterior bieni, dolguent-se dels aplassaments que en aquest assumpte demostrá la comissió d'Hisenda que presideix el carlista senyor Argemí.

Es lloable el propòsit de nostre digne diputat que busca la justa reparació en aquesta crisi económica que afligeix a les classes menesteroses i proletaries.

Per a l'amnistia

En la sessió celebrada pel Senat el dia 23 del corrent, el senyor Junoy demaná que's concedís una plena amnistia pels presos de la revolta de 1909 que encare queden, per vergonya nostra, en els presiris d'Espanya.

Així mateix sollicita amb molt interès l'indult per el nostre il·lustre i valent col·laborador Angel Samblancat.

Sembla que aquestes gestions unides a la nobilíssima campanya iniciada pel nostre gran Alomar, farán que no tardi en concedir-se una plena amnistia pels delictes polític-socials.

Adhessió

La Joventut Federal ha enviat una vibrant adhesió al Comité pro-presos Cenicero per la brillant campanya que va realitzant per a aconseguir l'indult d'aquells condemnats per la justícia espanyola.

L'encariment del pá

Els forners de nostra ciutat han augmentat tres céntims el preu del pá.

Un altre entrebanc a la vida dels nostres obrers. Ara que'ls treballs es paralitzen i l'horitzó dels obrers es veu molt negre, ara és quan s'encareixen més les subsistències.

Podria dir-nos la nostra Junta de subsistències quins treballs porta fets per a que'ls forners, per exemple, vinguin el pá al preu que's ven a la capital?

Constituir una Junta, acceptar uns càrrecs i deixar que les funcions d'aquella Junta es desenrotllin per elles soles, nosaltres en diem deixadesa, per no dir-ne una altra paraula que podria semblar un insult.

Noves

Com podran llegir en altre lloc, el distingit advocat don J. Vidal Tarragó, ha establert despatx en aquesta ciutat en el carrer de Gracia, 26, on rebera tots els diumenges de nou a dotze. Els dies feiners continuarà junt amb el seu pare, l'ex-regidor republicà don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

De passada agraïm la desinteressada oferta que fa al nostre periòdic, desitjant-li ensem bona acollida en aquesta ciutat.

—Avui a dos quarts de deu de la nit tindrà lloc la inauguració de la Sucursal de les Bodegues Xifré que el conegut industrial Josep Fitó (a) Mistus, ha

instal·lat en la seva casa del carrer de Sant Pere, 31.

Amb aquest motiu la reputada Agrupació Artística del Centre Sabadellés (Gelats), hi donarà un concert executant-se el següent escullit programa: Concertant "Marina", "Bohemios", "Cruz Blanca", "Gaitero" i "Viento en popa".

—Hem rebut una atenta carta de la Associació de la Premsa de Terrassa, comunicant-nos que el

Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria d'aquella ciutat ha organitzat un Concurs nacional de nines.

En dita carta hi adjunta un cartell anunciador del la festa, el que per falta d'espai no podem publicar-lo.

—La Joventut Recreativa del Círcol Republicà Federal celebrarà demà diumenge, un gran ball de

Compañía Comercial Alcohólica, S. A.

ANÍS ARLEQUIN 'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells
i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó (a) Mistos**

Sant Pere, 31 • Teléfon 660 • Sabadell

GORKIANO

bién luchado para que otros esclavos no lo fueran. Aligeremos siempre a nuestra alma.

De aquella seducción he pensado yo esto: ellos forman ejércitos inmensos de creyentes. Y son malos. ¿No vamos a formar a cientos de hombres libres siendo buenos? La faz con que se escudan es faz de hipocresía; nosotros somos nobles, ¿y no haremos hermanos? Ellos son alevosos, más ¿nosotros lo somos? Por la virtud sigamos nuestro camino recto, pero sepamos serlo. Para que el pueblo venza, necesario es hurgar como ellos hurgan, pero con la bondad cubriendo nuestra alma. Es preciso estar triste en seriedad, cuando ellos son hurafios por querer engañarnos. Porque de la tristeza es la meditación, de ésta el pensamiento, única luz del mundo. Cuando más ríe un pueblo más le acechan los monstruos.

Y no es, no lo creáis, que cuando el pueblo sufre, los reyes se divierten; los reyes se divierten cuando también el pueblo se divierte; los reyes se divierten, puesto que no les falta quien les mantenga el trono; mas si el pueblo está triste, o está amenazador, igual suelen los reyes estar tristes. La alegría del pueblo sostiene los cadalsos, sostiene los presidios, sostiene los absurdos de toda religión. Y así mismo sostiene a los monarcas.

Es preciso estar triste en seriedad, y crear una fuerte disciplina. Disciplina moral, que tambien, es posible. Porque el Estado, es como una camisa de fuerza que los hombres en un momento de rara lucidez se han impuesto a si mismos; y si es cosa de locos, debemos hacer méritos para que este castigo nos sea más suave. En todas las naciones existen dos verdugos: el pueblo y el Poder. El Poder es verdugo, porque siendo Poder necesita de haberlos: sin crimen no hay Poder; y el pueblo, porque siendo "poder", pues que todo lo puede,

GLOSAS DE UN SOCIALISTA

sumido en sus miserias sufre y calla. Mata el Poder porque es Poder. El pueblo muere porque quiere.

No obstante no se debe llamarle soberano muchas veces al pueblo. Todos los soberanos ignorantes necesitan cabestro, y un pueblo acaudillado produce compasión. La táctica enemiga ha obligado a que el pueblo necesite de un hombre director, aunque sea un canalla, aunque sea un bandido. Ahora hemos de vencer a la enemiga táctica haciendo ver al pueblo como en cada caudillo existe, o es posible, una más refinada tiranía. Ya que, hasta aquí, ciertamente, los pueblos o son esclavos, (aunque sea en "moral" esclavitud, método germánico) o en una mal comprendida libertad, igual que la de Francia antes de ese gran crimen de la guerra europea, en el libertinaje se degradan. Y la época corta de espiritualidad sana que haya vivido en estos es todo apariencia.

Dibujad un cadalso, un presidio, una cruz; luego escribid: he aquí lo que sostiene a todo actual Estado. Después bajo lo dibujado, dibujaréis también los símbolos políticos del régimen que impere... y habréis manifestado una realidad.

Esta realidad, ha conseguido serlo porque una Humanidad atrofiada no puede producir otra realidad. Han atado al cerebro para mejor poder atar al cuerpo, en tanto que nosotros hemos luchado siempre por libertar al cuerpo, y aún al cerebro propio lo hemos mantenido en su atrofia. Y para conseguir la Libertad, hay que sentirse libre antes que serlo, igual que para ser entre los enemigos nuestros hay que sentirse esclavo.

LO QUE CONVIENE A ESPAÑA.— A intervalos de vida conviene a nuestro espíritu evitar la emoción, y aun dis-

vetlla, havent confiat el programa a la aplaudida orquesta "Fatzendas".

Abans de començar el ball la mateixa orquesta tocarà dugues peces de concert en el saló-café.

—Llegim: "Ahir estigueren a Sabadell l'eminent dramaturg Ignasi Iglesias i el notable pintor escenògraf senyor Rocarol.

Aquesta visita obeeix a les gestions que se están fent per a la representació en un teatre de nostra ciutat de les darreres produccions de l'Ignasi Iglesias "Els emigrants" i "Rosaura", de les quals tenim molt bones impresions.

Si aquestes gestions de que parlem arriben a feliç terme, en la segona quinzena de Juny se estrenaràn a Terrassa "Els emigrants" i al endemà se representarán Sabadell. Després se estrenarà "Rosaura" a nostra ciutat, representant-se seguidament a Terrassa".

—La Comissió gestora "Pro Families dels náufrecs del trasatlàntic espanyol Príncipe d'Asturies", d'aquesta Ciutat, te recaudades, de moment, 3,058'26 pessetes, que descomptades de dita quantitat, la de 678'10 pessetes, per gastos, resta un total líquit de 2,380'16 pessetes qu'están en poder de la Depositaria dels cabals municipals sabadellencs.

En aquella quantitat, si compton el donatiu de 5 pessetes i el de 25 pessetes, que últimament s'han rebut de la Societat coral "Colón" i de la del "Foment Industrial i Agricol" respectivament.

La Comissió local, está fent gestions, devant de la de Barcelona, a n'el fi de lograr que les families de les víctimes sabadellenques, (que resulten esser quatre), siguin considerades equitativament, en el repart dels donatius, de la manera que senyalan les bases establertes per la Comissió de Barcelona.

—Demá diumenge a dos quarts de cinc de la tarde tindrà lloc una extraordinaria festa literari musical en el Centre de Estudis Psicológics, en el qui pendrà part el quintet "Bohemios", recitant-se poesies i escullides peces de concert.

Impremta Sallent; Sant Quirse, 32 - Telèfon 520

J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gracia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

Es ven, per retirar-se del negoci, un establiment de Sabateria situat en un punt dels més céntrics de la ciutat

Per a informes en aquesta Administració.

Kiosc de Canaletes

Cervesa E. Petry,

S EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

GORKIANO

ciplinar el pensamiento. Para tomar de nuevo orientación de lucha. Porque no es cosa rara que nos encastillemos en un solo concepto de las cosas y del bien social; y esto no debe ser. Preferible es mil veces andar *conscientemente equivocados*, por habernos parado a meditar un poco en el camino, que ir por la línea recta del modo que hace el ciego, por saber de rutina las calles que conducen a su casa.

Aquí cuando tratamos la cuestión religiosa vamos contra la Iglesia, no vamos contra Dios que es a quien reservamos nuestra alma. Y la obra de Nakens, obra de abnegación y de heroísmo mas labor destructora antes que *constructiva*, es aun necesaria para desdicha nuestra. ¡Que terrible ese mal que se adentra tan hondo de nosotros, y que hace que ahora Francia, más anticlerical que irreligiosa, se halle otra vez plagada de aquellos que expulsara y persiguiera, pues que en ella influyeron primero Eugenio Sué que Víctor Hugo!

Debemos estudiar las Religiones. Y aquello que nos dicen los enemigos nuestros. Porque, decia Nietzsche, cerrar los oídos a los argumentos contrarios será indicio de carácter fuerte, pero lo es a veces de imbecilidad. Y Ganivet también, que "la transformación de los sistemas políticos no depende de los cambios exteriores, sino del estado social; un pueblo culto es un pueblo libre, un pueblo salvaje es un pueblo esclavo". Y yo os digo asimismo: Mientras estamos muertos,—que entre muertos andamos en este flaco mundo preñado de miserias, y poco hay que fiarse de uno mismo,—cuanto nos impresiona siempre es una lección para nosotros; lo que hay es que no todos, y hasta muy pocas veces aquellos que consiguen ser atentos discípulos, sacamos buen provecho de tanto que nos sirve para elevación nuestra, y a menudo sacamos mal provecho. Porque así como hay tisis de pulmon hay tisis

GLOSAS DE UN SOCIALISTA

LA VERDADERA TÁCTICA.— Yo no podré olvidar este tiempo en que estuve prisionero. Prisionero de ellos, los que como las sierpes atraen a los pájaros, con sonoros silbidos seduciéndolos para así devorarlos, supieron atraerme y seducirme. Yo ansiaba la muerte, la pedía, por el Cristo que antes también por mi muriera. Pero muchos perdieron su fé y su devoción queriendo escudriñar de las cosas sublimes,—eso he leído en Kempis—y así la perdí yo.

Ellos me convencieron que es por cierto miseria el vivir en la tierra, y ahora que eso no pienso, que sé que es de los grandes el amor a la Vida, y que solo es miseria la sociedad actual, quisiera poseer semejante pasión a la que sentí antes, la de llegar a mártir por mi ideal tan santo. Mi buena madre sabe como hablaba yo entonces, de morir por los otros y de sacrificarme, como Jesús lo hiciera. Luego he caído en cuenta de que eran filisteos y era yo solo el místico; más también un soldado entre los muchos miles que así han hecho.

Y esto es lo capital. Es la soberbia táctica que a nosotros nos hunde en la derrota, que nos lega cerebros imbuidos de absurdos, en seres ya formados en convencionalismos degradantes. Y es la soberbia táctica que, sin estar en ellos el espíritu libre y de justicia, hace que tras de un siglo otro siglo se avenga a ser tan bajamente dominado.

Es preciso ser bueno, ser honrado, y que la Libertad nos coja siempre dignos de estar al lado suyo; prontos al sufrimiento, porque ella es una meta que no se ofrece a nadie, y es muy alta. Pero es también preciso que formemos legiones para no subir solos, que es más fácil la cuesta si hemos tam-